

Een Moederhart.

goed. Hij was nu bijna twee maanden oud, zijn armpjes en beentjes werden al zoo aardig stevig en hij spartelde en trapte er mee, dat het een aard had, maar het lachje waar zijn moedertje zoo naar verlangde, dat had zij nog niet gezien. Ze zei al haar liefste woordjes en knikte en lachte tegen hem, maar de groote blauwe oogen bleven even ernstig.

Toen haar dit weer eens bijzonder opviel bleef zij lang stil zitten met het kindje op schoot. Zij trachtte zich alle kleine kindertjes, die zij wel eens gezien had, voor den geest te halen. Haar Steffie was toch 't mooiste kindje, dat zij ooit gezien had; lachte hij nu maar eens tegen haar, wat zou dat zalig zijn! Was 't nu alleen, dat zij zoo ongeduldig was of duurde 't bij Steffie bijzonder lang voordat hij lachte? Zij bedacht een voorwendsel om even bij een kennis, die een kindje van denzelfden leeftijd had, in te loopen. Toen zij daar binnenkwam, had de moeder het kindje net op schoot en sprak er tegen. Zonder er aan te denken een reden voor haar komst op te geven, kwam Mijntje naderbij en keek met ingespannen aandacht naar het kind — het was of het bloed in hare aderen verstijfde en of ieder haar op haar hoofd overeind ging staan, zij zag het in eens duidelijk, dat kindje deed heel anders.

„Scheelt er wat aan, Mijntje, je ziet zoo wit, is Stephen niet goed?“, vroeg de vrouw.

„Wel ja, mensch, best“, antwoordde Mijntje, terwijl zij met de grootste moeite hare trillende lippen in bedwang hield, „hij groeit als kool, maar ik heb wat vergeten, ik moet gauw naar huis.“ En meteen was zij de deur alweer uit. Zij liep zoo gauw als zij maar kon zonder opzien te maken, want wat daar bij haar op was gekomen, dat was zoo vreeselijk, dat wilde zij niet denken en niemand mocht aan haar merken, dat zij zoo iets vreeselijks dacht.

Thuis nam zij, over haar geheele lichaam bevende, dadelijk het kind uit de wieg en ging er mee aan de tafel zitten. De mooie oogen keken als altijd recht voor zich uit. Toen riep zij het en hield haar hoofd zoo verschillend mogelijk boven het kind, maar het volgde haar niet met de oogen, zooals

dat andere kindje gedaan had, toen de moeder het toesprak.

O, wat was er dan toch, het was toch niet denkbaar, dat die oogen niet zagen?! neen, dat kon niet, zij zou rustig zijn en wachten tot Aart thuiskwam, die zou haar wel uitlachen en zeggen, dat ze mal was om zoo iets te denken.

En zij kuste en koesterde haar kindje en keek en hunkerde en trachtte in te dringen in het geheim van die groote open glanzende bollen, en dan drukte zij het tegen zich aan en bad en vleide onzen lieven Heer en beloofde hem van alles, als haar kindje maar net mocht zijn als andere kinderen.

Dan was zij in eens heelemaal gerust gesteld, noemde zichzelf dwaas en glimlachte en keek weer in het gezichtje, maar de blik van het kind bleef even onverschillig recht voor zich uitstarend en het liep ijskoud over haar rug. O, zij durfde er niemand bij te halen, dan wilde zij nog maar liever in 't onzekere blijven, dat vreeselijke waar zij bang voor was, zou toch wel niet waar zijn, hoe kon zij toch zoo gek zijn dat te denken! Alle kinderen deden toch niet hetzelfde en haar kind had juist zulke bijzonder mooie oogen, dat hadden alle menschen al gezeid. Maar nu viel het haar achteraf in eens op, dat de menschen toch al een paar keer zoo raar gekeken hadden en naar haar zin Steffie niet genoeg bewonderd hadden. Zouden de anderen al eerder dan zij iets vreemds aan hem gezien hebben?

O, die kwellende angst, die bodemlooze wanhoop, die zich in eens weer van haar meester maakten!

Zij legde het kind gauw in de wieg, omdat zij met hare handen haar hoofd moest kunnen grijpen en zoo zeeg zij neer op haar knieën en keek en keek en riep het kind. Het spartelde met de armpjes en beentjes en maakte kleine geluidjes, alsof het antwoordde, maar waar de arme moeder zoo hartstochtelijk om smeekte, dat gebeurde niet. De oogen bleven recht voor zich uitzien.

Toen Aart thuiskwam, zag hij dadelijk hoe ontsteld Mijntje er uitzag.

„Steffie is toch niet ziek“, vroeg hij verschrikt en ging dadelijk naar de wieg.